

การกระจายของการเน้นเสียง ของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในหนังสือแบบเรียน
“Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills”

The Distribution of English Word Stress in “Person to Person:
Communicative Speaking and Listening Skill Student Book”

เรืองสิน ปลื้มปิ่น

Ruangsin Pluempan

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี

เลขที่ 450 ม.6 ถนนสุพรรณบุรี-ชัยนาท ต.ย่านยาว อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี 72130

Corresponding author, E-mail: ruangsin_kob@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ วิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และจัดทำคู่มือการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills ประชากรของการวิจัยนี้คือ คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่แสดงเนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน จำนวน 1,693 คำ และวิเคราะห์โดยใช้สัญลักษณ์สัทอักษรสากล จากพจนานุกรม Oxford Advanced Learner's Dictionary 2010 โดยใช้การออกเสียงแบบยอมรับ (received pronunciation) พร้อมทั้งวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์จากสัทอักษรสากล ผลการวิจัยพบว่า 1. คำศัพท์ที่มี 2 พยางค์มีจำนวนมากที่สุด คือ 704 คำ คิดเป็นร้อยละ 41.58 รองลงมาได้แก่คำศัพท์ที่มี 1 พยางค์ มีทั้งสิ้น 655 คำ (38.69) คำศัพท์ที่มี 3 พยางค์ 263 คำ (15.54) คำศัพท์ที่มี 4 พยางค์ 62 คำ (3.66) คำศัพท์ที่มี 5 พยางค์ 8 คำ (0.47) และคำศัพท์ที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ คำศัพท์ที่มี 6 พยางค์ ปรากฏ 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.06 ของคำศัพท์ทั้งหมด 2. เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบตามจำนวนพยางค์และการเน้นเสียง พบว่า มีการกระจายของการเน้นเสียงที่หลากหลาย ซึ่งคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์ มีการเน้นเสียงในพยางค์ทุกแบบ คำศัพท์ที่มี 3 พยางค์ ปรากฏการเน้นเสียงที่พยางค์ทั้ง 3 แบบ คำศัพท์ที่มี 4 พยางค์ ปรากฏการเน้นเสียง 3 แบบ (เน้นเสียงพยางค์ที่ 1 พยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 ซึ่งไม่ปรากฏการเน้นเสียงที่พยางค์ที่ 4) คำศัพท์ที่มี 5 พยางค์ ปรากฏการเน้นเสียง 3 แบบ (เน้นเสียงพยางค์ที่ 2 พยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 โดยไม่ปรากฏการเน้นเสียงในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 5) คำศัพท์ที่มี 6 พยางค์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้มีเพียง 1 คำ โดยมีการเน้นเสียงแบบเดียว ได้แก่เน้นเสียงพยางค์ที่ 4

คำสำคัญ: การกระจาย การเน้นเสียง

Abstract

The purposes of this study are 1) to analyze the distribution of English word stress and 2) to create an English word stress handbook of 1,693 content words found in the Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills' Student Book. The pronunciation of all words was transcribed from the International Phonetic Alphabet in the Oxford Advanced Learner's Dictionary 2010, using Received Pronunciation (RP). The number of syllable and stress patterns was also analyzed. The results showed that: 1) the most frequently found words were comprised of 2 syllables word (704 words or 41.58%), 1 syllable word (655 words or 38.69%), 3 syllable words (263 words or 15.54%), 4 syllable words (62 words or 3.66%), 5 syllable words (8 words or 0.47%), and 6 syllable words (1 words or 0.06%), 2) the target words with the number of syllables and stress patterns were 2 syllables word consisted of all patterns and 3 syllable words consisted of 3 stress patterns. Regarding 4 syllable words, it was indicated that 3 patterns were found included first syllable, second syllable and, third syllable stress pattern. In 5 syllable words, 3 patterns were also found included second syllable, third syllable and, fourth syllable stress pattern, but they did not consist of first and fifth syllable stress patterns. It was also found that there was a fourth syllable stress pattern for 6 syllable words.

Keywords: *distribution, stress*

1. บทนำ

การเรียนรู้การออกเสียงในภาษาอังกฤษถือเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนภาษาเพราะมีบทบาทสำคัญในการช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ในทักษะอื่นๆ ดังเช่น ทักษะการฟัง ทักษะการสะกดคำ ทักษะทางไวยากรณ์ ทักษะการอ่าน เป็นต้น สิ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ต้องเรียนรู้ด้วยก็คือ การเน้นเสียง (stress) ซึ่งในทางภาษาศาสตร์เรียกสิ่งเหล่านี้ว่า ลักษณะพิเศษ (บุษกร วิชชุดา, 2539) แต่จากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาพบว่า ผู้เรียนต่างก็มีปัญหาในการฟังและการพูด ซึ่งการฟังและการพูดนี้ต่างก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการออกเสียงโดยตรง การที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถ

แยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษในแทบทุกกรณี (ปรารมภ์รัตน์ โชติคเสถียร, 2542) ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีชา สุขเกษม (2555) และแม็คกอรี (McGory, 1998) ที่กล่าวว่า การแทรกแซงเสียงของภาษาแม่ สามารถส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารได้

จากความสำคัญและปัญหาของการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษข้างต้นผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงให้ความสำคัญในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์โดยเฉพาะการเน้นเสียงในคำอย่างถูกต้อง จึงได้ทำการวิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงในหนังสือแบบเรียนการสอน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills ซึ่งเป็นหนังสือเรียนที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนในรายวิชา English Conversation โดย

รายวิชาดังกล่าวเป็นวิชาบังคับเลือกสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องเรียนในรายวิชานี้ อีกทั้งเนื้อหาของหนังสือเรียนเล่มนี้เน้นทักษะการพูดและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์การเน้นเสียงในคำศัพท์หนังสือเรียนเล่มนี้โดยหวังให้งานวิจัยชิ้นนี้จะได้เป็นคู่มือประกอบการเรียนการสอนสำหรับอาจารย์ผู้สอนที่ใช้หนังสือเรียนเล่มนี้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อที่จะสามารถนำมาปรับใช้ในการสอนเพื่อแก้ปัญหาการเน้นเสียงซึ่งเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทยได้อย่างเหมาะสม

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์การเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในหนังสือ Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills

2. เพื่อจัดทำคู่มือการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือ Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills สำหรับผู้สอน และผู้เรียน

3. อุปกรณ์และวิธีการ

ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้คือจำนวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในหนังสือ Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills จำนวน 1,693 คำ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พจนานุกรม Oxford Advanced Learner's Dictionary 2010 และ สัทอักษรสากล โดยยึดการออกเสียงแบบยอมรับ (RP)

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการรวบรวมข้อมูล โดยพิมพ์คำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills ทุกคำ แล้วจึงจัดเรียงตามลำดับอักษร เพื่อหาความถี่ของคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ตัดคำศัพท์ที่เป็นคำนามชื่อเฉพาะ และคำศัพท์ที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ ซึ่งคำประเภทนี้เป็นคำที่มีความหมายในตัวเองเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่ส่งผลต่อการเน้นเสียงในคำ เมื่อตัดคำศัพท์ที่ไม่ต้องการออกแล้วจึงแจกแจงความถี่ของการปรากฏของคำศัพท์แต่ละคำ

2. นำคำศัพท์ มาแสดงการออกเสียงด้วยสัทอักษรสากล จากพจนานุกรม Oxford Advanced Learner's Dictionary 2010 (Hornby, 2003) ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาถึงคำศัพท์ที่มีหน้าที่ของคำมากกว่า 1 อย่างด้วย เนื่องจากคำศัพท์เหล่านี้จะมีผลต่อการวิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงต่อไป

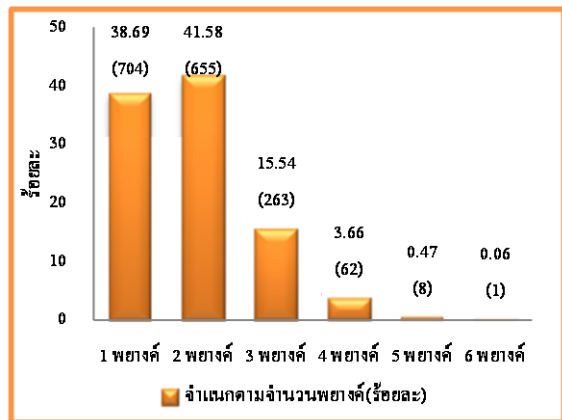
3. นำสัญลักษณ์สัทอักษรสากลของคำศัพท์แต่ละคำมาวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์เพื่อกำหนดจำนวนพยางค์ ตามหลักการวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ (Catford, 1988) แล้วนำเสนอในรูปแบบสัญลักษณ์ เช่น s (syllable) หมายถึงคำศัพท์ที่มี 1 พยางค์ และ s'ss หมายถึงคำศัพท์ที่มี 3 พยางค์เน้นเสียงพยางค์ที่ 2 เป็นต้น

5. นำคำศัพท์ที่ใช้ในการวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ซึ่งแสดงการออกเสียงด้วยสัทอักษรสากล พร้อมทั้งจำนวนพยางค์ที่ได้จากการวิเคราะห์โครงสร้าง ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความถูกต้องโดยใช้พจนานุกรมเล่มเดียวกับที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ในครั้งนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละและค่าความถี่ที่ได้จากการนับ

4. ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

จากการวิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงในหนังสือแบบเรียน จากคำศัพท์ทั้งหมด 1,693 คำ ปรากฏผลดังนี้

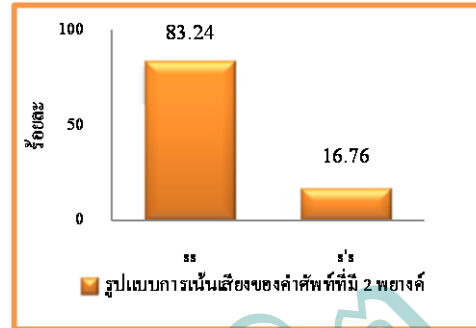

*ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงจำนวนคำศัพท์

รูปที่ 1 ค่าร้อยละของคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์ต่างกัน

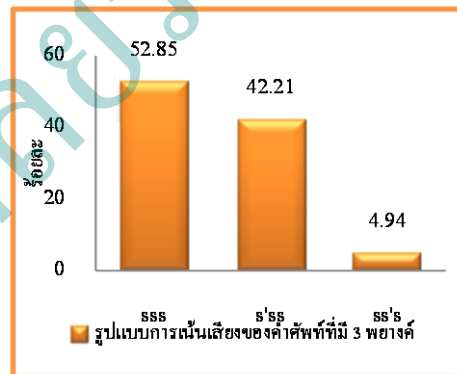
จากรูปที่ 1 เป็นค่าสัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 41.58 คำศัพท์ที่มี 1 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 38.68 คำศัพท์ที่มี 3 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 15.53 คำศัพท์ที่มี 4 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 3.66 คำศัพท์ที่มี 5 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 0.47 และ คำศัพท์ที่มี 6 พยางค์ คิดเป็นร้อยละ 0.05 ตามลำดับ แสดงว่าการกระจายของคำศัพท์เชิงเนื้อหาปรากฏสัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์ มากที่สุด และคำศัพท์ที่มี 6 พยางค์น้อยที่สุด

จากการศึกษาโครงสร้างของพยางค์ และรูปแบบการเน้นเสียงพบว่าการเน้นเสียงในตำแหน่งต่างๆ ในคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์มากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป โดยเมื่อเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์เท่ากัน ได้สัดส่วนดังรูปภาพต่อไปนี้

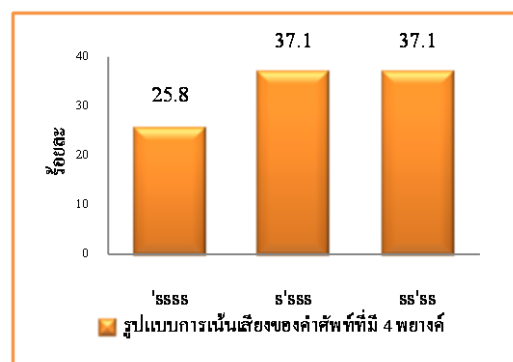
รูปที่ 2 สัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์

จากรูปที่ 2 พบว่าสัดส่วนของคำศัพท์ที่เน้นเสียงพยางค์ที่ 1 ('ss) มากกว่า พยางค์ที่ 2 (s's)

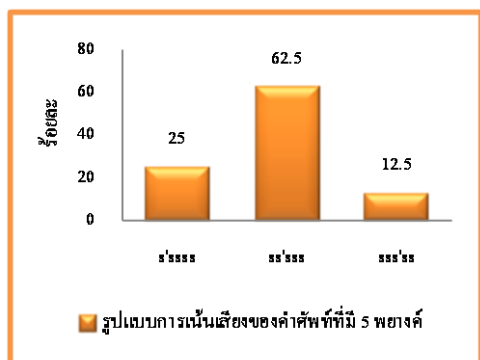
รูปที่ 3 สัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 3 พยางค์

จากรูปที่ 3 พบว่ามีการปรากฏของคำศัพท์ที่เน้นเสียงพยางค์ที่ 1 ('sss) มากที่สุดรองลงมาได้แก่เน้นเสียงพยางค์ที่ 2 (s'ss) และพยางค์ที่ 3 (ss's) ตามลำดับ

รูปที่ 4 สัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 4 พยางค์

จากรูปที่ 4 พบว่า ในกลุ่มคำศัพท์ที่มี 4 พยางค์ มีการปรากฏของคำศัพท์ที่เน้นเสียงพยางค์ที่ 2 (s'sss) และ พยางค์ที่ 3 (ss'ss) มากเท่ากัน และ เน้นเสียงพยางค์ที่ 1 (s'sss) น้อยที่สุด

รูปที่ 5 สัดส่วนของคำศัพท์ที่มี 5 พยางค์

จากรูปที่ 5 พบว่า มีการปรากฏของการเน้นเสียงพยางค์ที่ 3 (ss'sss)มากที่สุด รองลงมาได้แก่ เน้นเสียงพยางค์ที่ 2 (s's's's)และ พยางค์ที่ 4 (s's's's) ตามลำดับ

ทั้งนี้จากการวิเคราะห์พบคำศัพท์ที่มี 6 พยางค์ 1 คำ โดยเน้นเสียงพยางค์ที่ 4 (s's's's's)

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้มีการเน้นเสียงหลากหลายรูปแบบ โดยรูปแบบการเน้นเสียงในพยางค์สุดท้ายปรากฏน้อยที่สุด ดังนั้น เมื่อผู้สอนหรือผู้เรียนที่ใช้หนังสือแบบเรียนเล่มนี้เพื่อศึกษา และใช้การออกเสียงด้วยการแทรกแซงของภาษาแม่กล่าวคือเน้นเสียงพยางค์สุดท้าย จะทำให้มีความผิดพลาดในการออกเสียงและส่งผลต่อการสื่อสารได้

5. การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงของคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือแบบเรียน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills โดยผู้วิจัยได้นำเสนอการอภิปราย

ผลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ผลของการกระจายของการเน้นเสียงของคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน และ ลักษณะการแทรกแซงทางเสียงที่เกิดขึ้นในการเน้นพยางค์

1. ผลของการกระจายของการเน้นเสียงของคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills

1.1 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การกระจายของการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน พบว่ามีรูปแบบการเน้นเสียงปรากฏขึ้นหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเน้นเสียงในพยางค์ที่ 1 ของคำศัพท์ ในทางตรงกันข้ามสัดส่วนการกระจายของการเน้นเสียงในพยางค์สุดท้ายของคำศัพท์มักจะปรากฏน้อยที่สุดในกลุ่มของคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์เท่ากัน ดังนั้นผู้สอนที่จะนำหนังสือแบบเรียนนี้ไปประกอบการสอนจึงควรต้องให้ความสำคัญในการฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปของผู้สอนและผู้เรียนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เนื่องจากการเน้นเสียงภาษาอังกฤษในคำศัพท์มีหลายรูปแบบซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮาห์น (Hahn, 2004) และฟิลด์ (Field, 2005) ที่นำเสนอความสำคัญและปัญหาของการเน้นเสียงของผู้เรียน โดยส่วนมากผู้เรียนมักนิยมเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้ายของคำศัพท์ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ของผู้เรียนเสมอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารด้วยเช่นกัน

1.2 นอกจากรูปแบบการเน้นเสียงในคำศัพท์แล้วผู้วิจัยพบว่าคำศัพท์บางคำที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้ที่คนไทยมักออกเสียงแสดงจำนวนพยางค์ผิดเสมอ กล่าวคือคำศัพท์นั้นเป็นคำที่มี 2 พยางค์ แต่มักออกเสียงเป็น 3 พยางค์ และเป็นผลให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนในการสื่อสาร ทั้งนี้เนื่องจากความไม่สัมพันธ์กันระหว่างเสียงกับตัวอักษร ดัง

ตัวอย่างคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้ต่อไปนี้เป็น

aspirin	/'æsprɪn/
batteries	/'bætɪrɪz/
business	/'bɪznəs/
different	/'dɪfrənt/
history	/'hɪstri/

2. ลักษณะการแทรกแซงทางเสียงที่เกิดขึ้นในการเน้นพยางค์ จากปัญหาการออกเสียงของคนไทยพบว่ามีการเน้นเสียงในพยางค์ของคำศัพท์ภาษาอังกฤษผิดพลาดบ่อยครั้ง โดยเมื่อพิจารณาพิจารณารูปแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยพบว่าสาเหตุของการออกเสียงผิดเนื่องจากการแทรกแซงทางเสียงในระดับการเน้นพยางค์ (ปรีชา สุขเกษม, 2555) เนื่องจากในภาษาไทยมีการเน้นเสียงแบบบังคับคือ เน้นเสียงในพยางค์ท้ายเสมอ แต่ในการเน้นเสียงภาษาอังกฤษเป็นแบบผสม สามารถเน้นได้ทุกพยางค์ โดยการแทรกแซงทางเสียงสามารถเกิดขึ้นได้ 2 แบบคือ เน้นเสียงท้ายเสมอ และการเน้นผิดพยางค์ ซึ่งสาเหตุทั้ง 2 ประการนี้ส่งผลต่อการสื่อความหมายได้แก่

2.1 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายและชนิดของคำ เนื่องจากในภาษาอังกฤษมีคำศัพท์บางคำที่สามารถเน้นเสียงได้หลายตำแหน่งแต่ความหมาย หรือชนิดของคำศัพท์ก็เปลี่ยนแปลงไปดังที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้เช่น

perfect/'pɜːfɪkt/ (adj)	/pə'fɪkt/ (v)
object /'ɒbdʒɪkt/ (n)	/əb'dʒekt/ (v)
project /'prɒdʒekt/ (n)	/prə'dʒekt/ (v)
record /'rekɔːd/(n)	/rɪ'kɔːd/ (v)

จากคำศัพท์ที่ปรากฏผู้สอนจึงควรต้องศึกษาชนิดของคำศัพท์ดังกล่าวก่อนว่าทำหน้าที่ใดในประโยค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทที่แตกต่างกัน

2.2 ทำให้การออกเสียงไม่เหมือนเจ้าของภาษา จากผลการเน้นเสียงผิดตำแหน่งนี้อาจทำให้ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเดาความหมายได้แต่ทำให้รู้ว่าไม่ใช่สำเนียงแบบเจ้าของภาษาซึ่งจะทำให้เสียเวลาในการสื่อสาร เช่นคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเล่มนี้ดังนี้

ภาษาอังกฤษ	การออกเสียงของคนไทย
table /'teɪbl/	/ter'bɜːl/
camera /'kæməɹə/	/kæmə'rɑː/
dictionary/'dɪkʃənɹɪ/	/dɪkʃənə'rɪː/
motorcycle/'məʊtəsɑɪkl/	/məʊtəsar'kɜːl/

จากตัวอย่างคำศัพท์พบว่านอกจากจะเน้นเสียงผิดตำแหน่งแล้วยังมีความผิดพลาดในการออกเสียงของบางหน่วยเสียงด้วยเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญในการฝึกฝนการออกเสียงของผู้สอนเองและฝึกฝนการออกเสียงของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน

6. บทสรุป

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การกระจายของการเน้นเสียงของคำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่แตกต่างกัน ประชากรของการวิจัยนี้คือคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills จำนวน 1,693 คำ โดยเลือกเฉพาะคำที่ทำหน้าที่แสดงเนื้อหา (content words) และวิเคราะห์โดยใช้สัญลักษณ์สัทอักษรสากล พร้อมทั้งวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์เพื่อกำหนดจำนวนพยางค์ของคำศัพท์นั้นๆ และแสดงการเน้นเสียงของคำศัพท์ โดยคำศัพท์ทั้งหมดผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำศัพท์ที่มี 2 พยางค์ปรากฏมากที่สุด อีกทั้งคำศัพท์ที่มีรูปแบบการเน้นเสียงส่วนใหญ่ไม่ใช่การเน้นเสียงในพยางค์สุดท้ายของคำ โดยเมื่อ

ทราบข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะวิธีการนำหนังสือแบบเรียนและคู่มือการเน้นเสียงนี้มาใช้ประโยชน์ได้ดังนี้

1. การแทรกแซงทางเสียงทำให้เกิดปัญหาด้านการสื่อความหมาย เพื่อลดปัญหาดังกล่าว การสอนภาษาอังกฤษควรฝึกฝนทักษะการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเน้นเสียง เนื่องจาก มีผลต่อความหมายของคำศัพท์ และความคลาดเคลื่อนของการสื่อความหมายสอดคล้องกับงานวิจัยของ แม็คกอรี (McGory, 1998) ซึ่งจะเห็นได้ว่าหากผู้เรียนออกเสียงเน้นผิดพยางค์ในคำศัพท์ จะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง หรืออาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ยากขึ้นในการสื่อสารในสถานการณ์จริง

2. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตามหลักภาษาศาสตร์ และปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยเป็นอย่างดี เพื่อความถูกต้องของการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นหากผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจจะทำให้เกิดปัญหาต่อผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนเป็นต้นแบบการออกเสียงของผู้เรียน หากต้นแบบออกเสียงผิด ผู้เรียนก็จะจดจำการออกเสียงแบบผิดๆไปตลอด ทั้งเรื่องการเน้นเสียงและการแสดงจำนวนพยางค์

3. จากผลการวิเคราะห์คำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือการเน้นเสียงในคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบหนังสือแบบเรียนเล่มนี้ โดยมีลักษณะคล้ายกับพจนานุกรมแต่เป็นการอธิบายการเน้นเสียงของคำศัพท์แต่ละคำ ซึ่งภายในคู่มือประกอบด้วยขั้นตอนการใช้คู่มือ คำแนะนำประกอบการใช้คู่มือคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน โดยแสดงเป็นตาราง ภายในตารางประกอบด้วย คำศัพท์ที่ทำหน้าที่แสดงเนื้อหา (Content Words) จำนวน 1,693 คำ เรียงตามลำดับอักษร การออกเสียงคำศัพท์ โดยใช้ตัว

อักษรสากล การแสดงจำนวนพยางค์ของคำศัพท์ และการเน้นเสียงของคำศัพท์ รวมไปถึงความถี่ของการปรากฏของคำศัพท์นั้นในหนังสือแบบเรียนนี้ และหมายเลขหน้า ที่คำศัพท์นั้นปรากฏ ทั้งนี้ผู้สอน และผู้เรียนสามารถพิจารณาจากจำนวนของการปรากฏของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อนำมาฝึกฝนและนำไปใช้ได้

อย่างเกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป กล่าวคือหากคำศัพท์คำนั้นเป็นคำที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนบ่อยครั้ง และหากเป็นคำศัพท์ที่มีออกเสียงผิด ผู้สอนก็ควรนำคำศัพท์นั้นมาฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การสนทนาด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นอกจากการเน้นเสียงในระดับคำแล้ว ควรมีการศึกษา รูปแบบของการออกเสียงในลักษณะพิเศษ (suprasegmental) ในรูปแบบอื่นๆ เช่น โทนเสียง การออกเสียงสูง ต่ำ การเชื่อมของเสียงในบริบทที่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

2. ควรมีการศึกษาปัญหาการเน้นเสียงจากการแทรกแซงทางเสียง ซึ่งส่งผลต่อการสื่อความหมายเมื่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา โดยคลอบคลุมรูปแบบการเน้นเสียงทุกลักษณะ ทั้งนี้เพื่อช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงของคนไทย และเพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญของการเน้นเสียงในตำแหน่งต่างๆ ในคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ควรมีการวิเคราะห์ความเหมาะสมของคำศัพท์ในหนังสือแบบเรียนในหลายระดับ เพื่อศึกษาความยากง่ายการเน้นเสียงในคำศัพท์ในหนังสือแบบเรียนนั้นๆ

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจาก

ได้รับความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา สุขเกษม คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ท่านอง เจริญรูป ที่เป็นผู้สนับสนุนทางความคิดในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ อีกทั้งยังคอยให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องในการจัดทำวิทยานิพนธ์นี้ทุกขั้นตอนด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

บุษกร วิชชุดา. (2539, กรกฎาคม-สิงหาคม). Pronunciation วิชาที่ถูกลืมในภาษาอังกฤษ. วารสารวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 9(4), 41-43

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2542). ระบบเสียงภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรีชา สุขเกษม. (2555). เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และการแทรกแซงทางเสียงเมื่อคนไทยพูดภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มยุเรศ รัตนานิกม. (2543). สัทศาสตร์กับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ. สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.

Field, John. (2005). Intelligibility and the Listener: The Role of Lexical Stress (Online).

Available from:

<http://wilsontxt.hwwilson.com>

(2010, March 17)

Hahn, Laura D. (2004). Primary Stress and

Intelligibility: Research to Motivate the Teaching of Suprasegmentals (Online).

Available from:

<http://wilsontxt.hwwilson.com>

(2010, October 15)

Hornby, A.S. (2003). Oxford Advanced Learner's Dictionary. (7th ed.). Oxford: Oxford University Press

Jack C. Richards, David Bycina, Ingrid Wisniewska (3rd ed.). (2005). Person to Person: Communicative Speaking and Listening Skills. New York: Oxford University Press.

McGory, Julia Allen. (1998). Acquisition of Intonational Prominence in English by Seoul Korean and Mandarin Chinese Speakers [CD-ROM]. Abstract from ProQuest File: Dissertation Abstracts Item AAC 9813310.